

LBRIS

We know
books

DINÇER GÜÇYETER (n. 1979), editor, poet și prozator german, fiul unor imigranți turci. Scrierile sale au fost recompensate cu premii literare germane prestigioase: volumului de versuri *Mein Prinz, ich bin das Ghetto* i-a fost decernat Premiul „Peter Huchel”, iar romanul autobiografic *Unser Deutschlandmärchen (O poveste despre Germania noastră)* a obținut în 2023 Premiul Târgului de Carte de la Leipzig.

DINÇER GÜÇYETER

O poveste despre Germania noastră

ROMAN

Traducere din limba germană de
Manuela Klenke

TACT
EDITURA

Cuprins

Cântecul moliei / Hanife.....	9
Cântecul Anatoliei	14
Podeaua rece ca gheața / Fatma.....	16
Tremurul șinelor de tren / Fatma	20
Corul gastarbeiterilor / Fatma.....	23
Prima scrisoare / Yılmaz.....	25
Coconul / Fatma	26
Rugăciune / Fatma	34
Cântecul zânelor și Dinçer din vârful plopului.....	35
Cântecul copilului nenăscut / Dinçer	37
Golul se umple / Fatma.....	38
Năsturel / Dinçer.....	42
Cântec de leagăn pentru Dinçer / Hanife	44
Pașa / Dinçer.....	46
În niciun caz, sunt și rămân copiii mei! / Fatma.....	48
Trolul și Dumbo / Dinçer	50
Buricul nelegat / Fatma.....	54
Aduc făina și coacem börek, Kale / Zeynep.....	57
Toți vorbesc despre onoare / Fatma.....	61
Cântecul curvelor	63
Scenă în bodegă I	64

Germana, o limbă nou-nouță / Dinçer.....	67
Bufnitura din perete / Dinçer.....	70
Kaputt e kaputt / Fatma.....	75
Însă eu am fost prințul tău, sau? / Dinçer.....	76
Vara / Fatma.....	82
Unde ne-am pierdut, mamă? / Dinçer.....	85
Rugăciunea de seară și hainele murdare de la bordel / Fatma.....	88
Stabilimentul inocenței / Dinçer.....	89
Incendii / Fatma.....	93
Omul, carnea ce va sângea pe veci / Dinçer și Fatma.....	95
Ghetto Blues / Cântecul Fatmei.....	99
Secolul al douăzecilea în flăcări / Fatma.....	101
DJ Dinco pune muzică în Disco ELIF.....	103
Scenă în bodegă II.....	106
Un ghimpe în ochi / Fatma.....	108
Cântecul mamelor în fața parlamentului.....	114
Liliacul de pe chipul tău / Dinçer.....	117
Ah, Dinçer, nu toate aluaturile se frământă în aceeași copaie / Fatma.....	120
Ahmatova cu cremă de brânză / Dinçer.....	123
Încearcă, te rog, să vezi lumea prin ochii mei, Dinçer / Fatma.....	126
O nouă uniformă: salopeta de lucru albastră / Dinçer.....	129
băiatul în salopeta de lucru albastră.....	131
Lunga călătorie înspre câmpul muncii / Dinçer.....	133
O mână / Dinçer.....	135

Firma Pierburg din Nettetal:	
Țara Minunilor pentru gastarbeiteri / Dinçer.....	137
Blubber-girls.....	142
Fermecătoarea Cevriye / Dinçer.....	143
Iartă-mă, mamă / Dinçer.....	146
Eu, fiul tău, dezamăgirea ta / Dinçer.....	150
Ai fost bărbatul meu pierdut / Fatma.....	151
Petalele violete / dintr-un vis.....	154
Mamă, sunt un străin pentru toți cei care vorbesc despre patria lor / Dinçer.....	158
Omul, un nod / Dinçer.....	161
Sau totuși vreau să scriu despre asta / Dinçer.....	163
Rușinea de pofte / Dinçer.....	165
Agrafe de păr / Dinçer.....	168
Duet pe secția de urgență / Fatma și Dinçer.....	170
Testamentul inocenței / Dinçer.....	171
Cântecul mamelor despre copiii lor fugiți, pierduți.....	174
În fața plantațiilor de portocali, Cornul de Aur / Dinçer.....	177
Visul / Fatma, fata cea mică.....	181
Șopârlele:.....	183
Pietrele:.....	184
Buruienile:.....	185
Fatma:.....	186
Un vis sau o poveste despre Germania.....	188
Ultima scenă, <i>Ofelia</i>	190
Epilog / Fatma.....	191
Mulțumiri.....	193

Cântecul moliei / Hanife

MĂ NUMESC Hanife. Sunt fiica nomadei Ayşe și a lui Ömer Bey. Ömer Bey, cel care-și luase cinci neveste, ca să-i aducă pe lume urmași, să aibă neam mare. O să vă spun pe scurt povestea mea, apoi o s-o las pe Fatma, fică-mea, să se dezlănțuie. Așa vrea nepotu', Dinçer. Mai întâi am fost nevasta lui Osman, contrabandistul de tutun. Într-o dimineață, însă, i-au adus trupul neînsuflețit în curte. Nu știu cum a murit așa pe neașteptate. Unii spuneau că i s-ar fi oprit inima, alții cum că ar fi fost împușcat. Cert e că era mort și eu nu mai eram nevasta lui, iar ca văduvă n-aveam voie să-i ating corpul, căci ar fi fost un păcat.

Mă numesc Hanife. Sunt fiica nomadei Ayşe. Ea a venit din Grecia pe vremea când mulți oameni fuseseră obligați să-și părăsească țara. A venit până-n piața din sat împreună cu multe alte femei într-o căruță trasă de cai. În credința noastră avem o lege care slujește pulelor: E de datoria fiecărui bărbat să se îngrijească de o femeie fără adăpost. Bărbații acestor femei căzuseră în război. Iar acum erau așteptate de alți bărbați cu pulele sculate. Li se oferea șansa să potolească conștiința unor pule. Ömer Bey a primit-o pe mama. În prima seară și-a dat drumul în ea. Așa am ajuns eu, Hanife, în uterul ei.

Eram o copilă când Ömer Bey a mai adus trei femei în casă. Maică-mii nu-i spuneau pe nume, ea era doar o nomadă. *Nomado, spală hainele...* *Nomado, du fânul în grajd...* *Nomado, jumulește găina...* *Nomado, dă jos pantalonii...* Maică-mea, neajutorată, o ținea cât era ziua de lungă tot în sus și-n jos pe scări în casa lui

uriasă. Năframa albă îi aluneca mereu pe umeri. Era o străină printre ei, era treapta putredă a unei scări abrupte.

Timpul a trecut și de îndată eram pregătită să-i împărtășesc soarta. Osman Bey a venit și m-a luat cu el. M-a făcut femeia lui, oala în care își dădea drumul... într-o dimineață răcoroasă mă duceam pe câmp la treierat. O vecină a strigat după mine, *Hanifeeeeeeee, maică-ta e grav bolnavă, cică nu se mai poate ridica din pat.* Am lăsat totul baltă și am fugit la casa părintească. M-a întâmpinat altă femeie la poarta dinspre curte. *Bine c-ai venit, n-ai decât s-o ștergi la cur acum,* a mormăit disprețuitor și a scuipat la picioarele mele. N-am luat-o în seamă, voiam doar s-o văd pe mama. Era întinsă în patul ei, femeia înaltă care ar fi putut muta munții, zăcea acum la pat ca un vițel înjunghiat pe podea. I-am făcut repede o supă caldă. Nu mai putea înghiți decât picături de mâncare, supa îi curgea din gura plină de răni, în jos pe gât. Către seară am plecat înspre casă, inundam drumul prăfuit cu lacrimile mele. În casa scârilor mă aștepta tata-socru. *Pe unde ai umblat toată ziua, cine să termine de treierat dacă tu nu ești aici!*, a urlat la mine și mi-a dat cu ulciorul de lut în cap. Ceea ce a fost generos din partea lui, pentru că mai departe n-am mai simțit nimic, cum a dat cu picioarele în mine. Bărbatul meu, Osman Bey, a tăiat o oaie în grajd și m-a înfășurat în blana ei. Eram gravidă cu primul copil, știau toți. Dumnezeu e mare, copilului nu i s-a întâmplat nimic, asta a fost singura mea consolare. După trei zile a trebuit să merg iar la câmp, să încarc fânul în remorcă. Din depărtare am auzit iar vocea vecinei, *Hanifeeeeeee, maică-ta a fost dusă la oraș, la un centru medical, e în stare gravă.* M-am dus trei ore pe jos până-n oraș. Am urcat scările centrului medical și întrebam de ea pe fiecare om ce-mi ieșea în cale. Medicul specialist mi-a zis, aruncându-mi o privire arogantă, că maică-mea a murit imediat după ce a fost internată. *Unde o pot găsi,* am întrebat cu voce tremurândă. *N-a avut certificat de naștere, așa că a fost înmormântată într-unul dintre cimitire, nu*

știi să vă spun exact în care. Lacrimile mele inundau podeaua rece ca gheața. Dacă mi-ar fi spus măcar unde e îngropată. Aș fi putut să citesc la mormântul ei câteva sure din Coran, să mă rog pentru ea, pentru mântuire, chiar și acest ultim gest mi-a fost refuzat. Mama a venit de departe. Dacă rădăcinile nu-ți cresc din același pământ, ești blestemat. Nimeni nu-ți ia ștreangul din jurul gâtului, trebuie să-l porți până mori. N-ai dreptul să-i citești mamei tale la mormânt câteva sure. Sure care i-ar fi putut mântui sufletul. Nici măcar asta n-ai voie.

Hanife Duymuş

Prima poză de familie.
Stânga sus, a doua femeie cu un ochi: Fatma, 1962

Cântecul Anatoliei

ERAU SATE îndepărtate, despre care nu știam. Acoperite cu voaluri de ceață. Le-am atins cu aripa dreaptă: Sufletul mi-e vânt năpraznic acum. Am văzut femeile de acolo tânjind după bărbații lor. Am văzut copiii de acolo afundați până la genunchi în zăpadă, în mocirlă, adunându-și zmeiele de pe cer. Am văzut casele cu capetele plecate, varul exfoliindu-se pe pereți, casele ca niște autoportrete ale depărtării, paloarea unei grădini de trandafiri ancorată în catifea. Indiferent ce mare aș purta în mine, apa sărată îmi zgândărește aceeași rană. Găurile din ciur devin tot mai mari pe zi ce trece. Apa strecurată cu gust de ciulini amari, limba vindecătorilor stând în fața muțeniei jilave!

Bucuria pulberată semănând ultima sămânță, deși solul era contaminat, sămânța s-a prins. Acum chiparoșii înalți ca picioarele berzelor salută morile de vânt, sângele vechi întinerește într-o singură după-amiază prin șoaptele molcoame ale ierbii. Am împăturit limba în trei straturi: Istanbul, Izmir, Mardin... Așa cum speranța caută prin istoria prăbușită spori minusculi de aer, așa voința roade din fașă țesutul sânilor lăsați. Zarva-n pat, fisura din perete, rugina de pe robinetul însetat, întinse împreună în arșița lui mai, cântă un cântec de leagăn ca să acopere liniștea asurzitoare.

N-am văzut niciodată: Pot reflexiile într-adevăr să simuleze credința? Nu m-aș fi gândit niciodată: Cum reușesc râurile să dezrădăcineze munții? Se întâmplă. Poți așeza promisiuni în toate colțurile, strat după strat, și o bătaie de vânt oarbă poate distruge totul. Se întâmplă totuși: În pofida plaselor de sârmă zdravene,

sufletul rămâne fără sprijin, cu toate că le lipsește maturitatea, combinele de treierat pot înghiți recolta! Cum am putut vedea eu toate astea? Eu, cosașul, mă ascunsesem printre stânci, râuri tulburi mi se revărsau printre degetele picioarelor, apele se izbeau de tăcerea lumii, vârfurile ascuțite ale ulciorului speriau peștii timizi. Am văzut totul, iar ceea ce a fost văzut vrea să rămână mut în fața rațiunii...

Podeaua e rece ca gheața / Fatma

MĂ NUMESC Fatma. Sunt fiica Hanifei și a lui Osman Bey. Aveam doar zece ani când niște străini au adus în curte trupul neînsuflețit al tatălui meu. Eram copilul său preferat, iar el era zidul de care mă sprijineam. Aducea în fiecare vineri păstrăvi acasă și fiecare primea câte unul, dar eu aveam voie să mănânc doi... După care a murit. *Strângeți tot!*, a strigat mama, *strângeți tot! Plecăm la oraș. N-o să vă cresc în casa fără de milă și iubire a lui taică-meu. Nimeni n-are dreptul să se uite la voi de sus. La oraș o să lucrăm toți, să ne câștigăm pâinea.* Mama, eu și cei doi frați ai mei, Hasan și Mehmed Ali, am adunat păturile, pernele și oalele într-o căruță și în zori de zi am pornit spre oraș.

Podeaua e rece, rece ca gheața, ușa n-are încuietore. Locul în care am ajuns mă sperie. *Nu vă fie frică,* ne spune mama, *descărcați tot, întindeți păturile pe jos. Și eu o să-mi caut ceva de lucru, între timp.* Seara târziu se întoarce cu o pâine de pe vatră la subraț. *Am găsit de lucru, aici în apropiere, o să curăț covoare,* ne spune. *Și tu, Mehmed Ali, poți să te duci la unchiu-tău, îi trebuie ucenic la croitorie, mâine dimineață pleci odată cu mine.*

Eu și Hasan rămânem acasă, mama și Mehmed Ali pleacă. Podeaua e rece, rece ca gheața. Spre seară oprește o căruță cu cai în fața ușii noastre, încărcată cu rogojini. *Întindeți-le pe jos, n-o să ne mai fie frig,* spune mama. De data asta s-a întors cu două pâini de pe vatră la subsuori, și în plus cu pastă de susan, în casa noastră e ospăț. Apare și Mehmed Ali, cu obraji roșii ca focul, plânge, a tăiat greșit stofa și unchiul l-a urechiat. Mama se răfoiește la el, *Ce-i cu*

tine, Mehmed Ali, of, Mehmed Ali, de ce îi fi tu așa? Rupe-i-ar Sfântul Allah mâinile! Mehmed plânge, *nu știu cum mi s-a putut întâmpla una ca asta.* Mama își cunoaște odrasla și tace. Când era mic, își băgase un bob de mazăre în ureche. Taică-său l-a dus la medic la oraș, care a reușit să i-l scoată, dar i-a terfelit și urechea. De atunci, nu mai aude bine. Tata n-a putut să accepte până-n ziua morții sale că băiatul lui surzise. Așa că, dacă nu-i înțelegea ordinele, îi trăgea câte o mamă de bătaie. Cu fiecare lovitură, Mehmed Ali era tot mai derutat, mai speriat, uita tot ce i se spunea, așa că încasa următoarea rafală de bătăi. De atunci n-a mai putut să gândească atât de repede.

Seara, mama aducea de lucru acasă covoare vechi la care trebuiau scurtați franjuri sau tăiați de tot. *Tu rămâi acasă și faci treaba asta, nu pot lua o copilă tânără cu mine la serviciu, unde e plin de lupi băloși.* Nici rogojinele nu ne-au ajutat, podeaua e rece, rece ca gheața.

Iarna vine cu țurțuri de gheață atârând de acoperiș. Într-o dimineață ne trezesc gemetele lui Hasan chircit pe podeaua rece. Are spasme, nu-și mai poate simți laba piciorului drept, nu mai vede. Mama îl ia în spate și fugă cu el la medic. *Trebuie să mergeți la Ankara,* spune medicul, *doar în Ankara puteți primi ajutor.* Mama fugă la șeful ei de la curățătoria de covoare. *Dă-mi un avans, o să lucrez zi și noapte, ca să-ți plătesc înapoi, trebuie să mă duc cu băiatul la Ankara, are picioarele amorțite, are picioarele amorțite...*

Trimite unchiului de la sat veste pe șoferul de autobuz, să vină imediat. Unchiul vine, mama îi pune banii în mână și-i trimite pe amândoi la Ankara. Așteptarea e un iad, așteptarea e un iad. Într-o seară apar amândoi în fața ușii. *Tot ce a pățit a pățit din cauza frigului,* a zis medicul. I-au făcut atâtea injecții cu anestezice, încât piciorul i s-a stricat și mai tare. Copilul șchiopătează ca un vițel nou-născut, sau, cum zice mama, ca un măgar schilodit. Podeaua e rece, rece ca gheața. Timpul e ca un ogor, recolta zboară neîmblânzită, de pe pământ către cer, din cer către pământ.